

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 66/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti O., s. r. o., Č., zastúpenej advokátom JUDr. P. G., M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob/12/2012 a jeho rozsudkom z 21. júna 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1 Cb/257/2007 z 3. októbra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti O., s. r. o., odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti O., s. r. o., Č. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. G., M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva

podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob/12/2012 a jeho rozsudkom z 21. júna 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Cb/257/2007 z 3. októbra 2011.

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

P. (ďalej len „žalobca“) sa žalobou doručenou okresnému súdu 22. februára 2007 domáhal, aby súd rozhodol o povinnosti sťažovateľky (žalovanej) zaplatiť mu sumu 9 543 824,05 Sk spolu s príslušenstvom (po prepočte konverzným kurzom 30,126 Sk/1 € - 316 796,92 €).

Žalobca žalobný návrh odôvodňoval tým, že na základe kúpnej zmluvy, zmluvy o nájme hnutel'ných vecí a zmluvy o nájme nehnuteľného majetku uzavretých so sťažovateľkou (žalovanou) 16. mája 2005 vyúčtoval sťažovateľke (žalovanej) faktúrami sumu spolu vo výške 9 889 462,25 Sk, z čoho suma 43 570 Sk predstavovala náklady spojené s vypracovaním znaleckých posudkov, suma 2 184 528 Sk kúpnu cenu za predaj zvierat odporcovi, suma 3 190 000 Sk hodnotu „nedokončenej výroby“ a suma 4 471 364,25 Sk cenu „zásob“. Žalobca ďalej tvrdil, že podľa článku IV zmluvy o nájme hnutel'ného majetku mala sťažovateľka (žalovaná) povinnosť zaplatiť mu alikvotnú časť ročného nájomného za rok 2005 v hodnote 5 % z účtovnej hodnoty majetku, spolu vo výške 167 396,60 Sk a 3 splátky ročného nájomného za rok 2006 vo výške 215 224,20 Sk, čo spolu činilo sumu 382 620,80 Sk. Podľa tvrdenia žalobcu sťažovateľka (žalovaná) z celkovo vyúčtovanej sumy 10 272 083,05 Sk uhradila v dvoch splátkach len jej časť vo výške 800 000 Sk, zostatok neuhradila, a keďže nezaplatila ani štvrtú splátku nájomného za rok 2006 vo výške 71 741,50 Sk, ktorú mala uhradiť do 20. decembra 2006, vznikol jej dlh v žalovanej výške 9 543 824,05 Sk (316 796,92 €).

V priebehu konania pred okresným súdom došlo zo strany sťažovateľky postupne k zaplateniu celej kúpnej ceny za zvieratá a zaplateniu nákladov za znalecké posudky.

Okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok bol takmer v celom rozsahu dôvodný a rozsudkom sp. zn. 1 Cb/257/2007 z 3. októbra 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) rozhodol tak, že žalobe v časti vyhovel a v časti uplatneného úroku z omeškania žalobu čiastočne zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka (žalovaná) odvolanie.

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľky (žalovanej) rozsudkom sp. zn. 4 Cob/12/2012 z 21. júna 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „namietané rozhodnutie“) rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil.

Následne sťažovateľka podala ústavnému súdu sťažnosť, ktorou sa na základe argumentácie v nej uvedenej domáha, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4Cob/12/2012-439, z 21. júna 2012, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 1Cb 257/2007-382, z 03. októbra 2011, základné právo spoločnosti O., s. r. o. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 141 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4Cob/12/2012-439, z 21. júna 2012 a rozsudok Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 1Cb 257/2007-382, z 03. októbra 2011, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti O., s. r. o. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume ako bude vyčíslené, ktoré je Krajský súd v Prešove povinný vyplatiť na účet advokátovi, JUDr. P. G., M., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľka sa zároveň domáhala, aby ústavný súd nariadil dočasné opatrenie v tomto znení: *„Sťažovateľ si zároveň dovoľuje požiadať, aby Ústavný súd SR odložil*

vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia - rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4Cob/12/2012-439, z 21. júna 2012.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 20 ods. 1 druhej vety zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh musí obsahovať, akéj veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody, c) proti komu sťažnosť smeruje.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné sudy.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru konštantne pripomína, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny ústavodarca vyjadril zhodu zámerov v koncepte práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny na jednej strane s konceptom súdnej ochrany

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na strane druhej. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal sťažnosť, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu, na účely, či v danom prípade neexistujú prekážky, ktoré by bránili jej prijatiu na ďalšie konanie.

V spojitosti s namietaným porušením označených práv postupom a rozsudkom krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu sťažovateľka predovšetkým namieta, že „... krajský súd bez náležitého odôvodnenia, o čo skutkové zistenie oprel, aké právne úvahy ho viedli k jeho rozhodnutiu, nepreskúmal komplexne procesné a hmotné námietky účastníka konania, teda postupoval nedôsledne, a tým porušil právo účastníka konania domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Skutkové a právne závery krajského súdu boli zjavne arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň mali za následok porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu.“

Sťažovateľka konkrétne uvádza, že «ohľadne uplatneného nároku na zaplatenie zásob krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že materiál s „najväčšou pravdepodobnosťou“ bol zo strany žalovanej obchodnej spoločnosti spotrebovaný, a preto musí dôjsť z jej strany k zaplateniu zásob, lebo došlo z jej strany k bezdôvodnému obohateniu. Teda bez toho, aby sa druhostupňový súd akýmkoľvek spôsobom presvedčil, či došlo k spotrebovaniu zásob alebo nie, čím zopakoval chybu, ktorej sa dopustil aj prvostupňový súd, svojvoľne, bez dôkazu, túto otázku uzavrel...

Krajský súd sa tým usvedčil nielen z nedôslednosti, ale aj z neznalosti Občianskeho zákonníka, pretože ustanovenie § 548 ods. 2 Občianskeho zákonníka stanovuje, že ručiteľ môže proti veriteľovi uplatniť všetky námietky, ktoré by mal proti veriteľovi dlžník, t. j. toto

ustanovenie Občianskeho zákonníka upravuje celkom inú problematiku, ako tú, o ktorej sa snažil hovoriť krajský súd, t. j. o bezdôvodnom obohatení.».

Sťažovateľka ďalej poukazuje na to, že už od prvého pojednávania je pripravená žalobcovi vrátiť zásoby, a v tejto súvislosti ďalej uvádza, že „zo strany P. nebol počas celého konania predložený akýkoľvek dôkaz, že by zo strany O. nebolo možné vrátiť zásoby, naopak spoločnosť O. opakovane deklarovala pripravenosť vrátiť tieto zásoby. Tento stav, hoci evidentne vypovedal o tom, že Prešovský samosprávny kraj neuniesol dôkazné bremeno, bol odvolacím súdom, a predtým aj prvostupňovým súdom, vyhodnotený na neprospech O., t. j. v príkrom rozpore so základnými zásadami civilného procesu...“.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej namieta, že krajský súd „... sa nevysporiadal s poukazom spoločnosti O. na skutočnosť, že celý právny vzťah medzi P. a O. bol založený na zmluvách, ktoré vypracoval a predložil k podpisu P., a teda na túto skutočnosť bolo treba prihliadať v súlade s Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 243/07, podľa ktorého, ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, je spravodlivé vykladať ich v prospech strany, ktorá zmluvu nenapísala.

Tento právny názor ústavného súdu korešponduje aj so zákonným ustanovením § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka, podľa ktorého prejav vôle, ktorý obsahuje výraz pripúšťajúci rôzny výklad, treba pri pochybnostiach vykladať na ťarchu strany, ktorá ako prvá v konaní tento výraz použila, pričom spoločnosť O. poukazovala na túto právnu skutočnosť v súvislosti s nedokončenou výrobou...“.

Sťažovateľka v závere konštatuje, že „... krajský súd prejavil nedôslednosť aj pri ďalších bodoch odvolania, napr. v otázke praxe študentov a s ňou súvisiacu refundáciu platieb zaplatených S. spoločnosťou O. alebo v otázke účinnosti kúpnej zmluvy na zvieratá, a to v nadväznosti na citované judikáty Ústavného súdu Slovenskej republiky“.

Z uvedeného vyplýva, že ťažisko argumentácie sťažovateľky uvedené v sťažnosti spočíva v námietke zakladajúcej sa na jej tvrdení, že všeobecné súdy sa nedostatočne vysporiadali s jej právnym názorom, že výklad zmluvy o nájme hnutelných vecí mal byť

uskutočnený na ťarchu žalobcu, ako aj na tom, že okresný súd nesprávne právne posúdil jej námietku započítania vznesenú proti nároku uplatnenému zo strany žalobcu, ďalej v námietke nesprávneho zistenia skutkového stavu veci (sťažovateľka v rámci tejto argumentačnej línie predkladá ústavnému súdu vlastnú skutkovú verziu) zakladajúcej sa na jej tvrdení, že okresný súd a krajský súd nesprávne ustálili, že v konaní nebolo dokázané, že sťažovateľka preukázala schopnosť vrátiť žalobcovi „zásoby“, a v tejto súvislosti oponuje aj tým, že oba súdy sa nepresvedčili, že „zásoby boli spotrebované“ sťažovateľkou.

V súvislosti so sťažovateľkou nastolenými námietkami ústavný súd pripomína, že z vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd je oprávnený preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd teda nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia podústavných právnych predpisov (m. m. II. ÚS 193/2010), ale úloha ústavného súdu sa obmedzuje len na kontrolu, či skutkové zistenia všeobecných súdov majú dostatočný racionálny základ, či interpretácia a aplikácia použitých právnych predpisov je v súlade s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, či právne závery nie sú v extrémnom rozpore so skutkovými zisteniami a či rozhodnutia vydané v konaniach, ktoré im predchádzali, sú riadne odôvodnené. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva a slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Na základe takto vymedzených východísk ústavnoprávneho prieskumu a v medziach námietok nastolených sťažovateľkou v sťažnosti ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu, v súlade s § 219 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov poukázal na jeho odôvodnenie a na potvrdenie jeho vecnej správnosti uviedol ďalšie dôvody.

K námietke týkajúcej sa výkladu zmluvy o nájme hnutelných vecí krajský súd v odôvodnení namietaného rozhodnutia uviedol: *„Žalovaný rozporoval povinnosť zaplatiť hodnotu nedokončenej výroby s poukazom na to, že úmyslom obidvoch zmluvných strán bol prenájom Školského majetku. V článku I., bod 1.4 zmluvy sa jasne uvádza, že zmluvné strany sa dohodli, že predmet nájmu sa vzťahuje aj na nedokončenú výrobu. Je potrebné poukázať na ďalší článok IV., bod 4.4 zmluvy, kde žalovaný ako nájomca sa zaviazal zaplatiť túto nedokončenú výrobu do 31. 12. 2005. ... Zmluvná povinnosť vyplýva jednoznačne z článku IV., bod 4.4 zmluvy. Dodatočné sú stanoviská žalovaného, že mal v úmysle len prenajímať podnik a nemá zaplatiť hodnotu nedokončenej výroby. Ak žalovaný hospodáril na prenajatých priestoroch a bola mu odovzdaná nedokončená výroba, ktorú nesporne žalovaný využil a spotreboval, je povinný hodnotu tejto nedokončenej výroby zaplatiť. K tejto povinnosti sa žalovaný zaviazal v čl. IV., bod 4.4 Zmluvy o nájme hnutelných vecí v termíne do 31. 12. 2005. ... Z hľadiska úmyslu zmluvných strán a výkladu vôle podľa textu zmluvy je tu nesporný záväzok žalovanej spoločnosti zaplatiť nedokončenú výrobu do 31. 12. 2005 v cene podľa znaleckého posudku.“*

K otázke povinnosti sťažovateľky zaplatiť za „zásoby“ krajský súd v odôvodnení namietaného rozhodnutia uviedol, že „(p)odľa doložených inventúrnych súpisov, jednalo sa o výrobky rastlinnej výroby (seno lúčne, seno lucernové, ovocné stromy a podobne, zahrnuté vo výrobkoch rastlinnej výroby), ďalej výrobky živočíšnej výroby, a to maštalný hnoj, nakupované osivá a sadby, nakupované hnojivo chemické - liadok, pohonné hmoty

(červená nafta), chemické ochranné prostriedky, stavebný materiál (trapézový pozinkovaný plech), bukové valčeky a podobne, predmety postupnej spotreby (tlakomery, kotle, tenisové stoly, kalkulačky a podobne), ostatný materiál ako alikol, renova, fixinela, či ochranné prostriedky (ľadvinové pásy, utierky, montérky, mikrokazety a podobne), ako aj náhradné diely...

Je potrebné prisvedčiť tomu, že hodnota majetku z inventúrneho súpisu nebola predmetom zmluvy, kúpnej či nájomnej. Keďže sa jedná o spotrebný materiál, je aj pri týchto prostriedkoch predpoklad, že boli za obdobie trvania nájmu do doby rozhodnutia súdu prvého stupňa či odvolacieho súdu spotrebované. Obrana žalovaného, že tieto veci vráti žalobcovi, čo dokladá výzvami z roku 2009 a 2010, je účelovou obranou zo strany žalovaného, pretože Prešovskému samosprávnemu kraju dňa 27. 12. 2011 bola doložená žiadosť žalovaného o odkúpenie materiálu s tým, že podal žiadosť o odpredanie majetku vo vlastníctve PSK, nachádzajúceho sa v Školskom majetku Č., a to zásob špecifikovaných v inventúrnom súpise z 31. 5. 2005 a nedokončenej výroby na úseku rastlinnej výroby v skladbe poľná produkcia, ovocný sad, ovocná škôlka a skleník. Ak žalovaný hovorí o tom, že takýmto návrhom chcel doriešiť zmluvný vzťah účastníkov, je nesporné, že tieto zásoby boli v hodnote a skladbe tak, ako sú uvedené v inventúrnom súpise, odovzdané žalovanej obchodnej spoločnosti. Za užívanie tohto majetku zo strany žalovaného nič nebolo platené. Tento krátkodobý spotrebný materiál je s najväčšou pravdepodobnosťou zo strany žalovanej obchodnej spoločnosti spotrebovaný. Ak na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb., kde podľa odseku 2, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, to znamená užívanie spotrebovaných zásob, a keď toto bezdôvodné obohatenie nie je možné vrátiť, pretože pravdepodobne už neexistuje, podľa § 548 ods. 2 Občianskeho zákonníka musí sa poskytnúť peňažná náhrada, v danom prípade cena za tieto zásoby 4.471.364,25 Sk. Aj v tejto časti rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne, že vzhľadom na povahu zásob a uplynutý čas od ich prevzatia nie je možné vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Žalobca má právo na peňažnú náhradu.“

Pokiaľ ide o započítaciu námietku vznesenú sťažovateľkou, krajský súd konštatoval, že „... započítaciu námietku žalovaného neuznal s poukazom na to, že žalovaný nepreukázal

výučbu študentov školy v prenajatých priestoroch žalovanému. Na č. l. 316 spisu je prehlásenie Spojenej školy Č. a jej riaditeľa školy Mgr. S. K., že žalovaná obchodná spoločnosť neumožnila škole výkon praxe študentov, resp. odborný výcvik a odbornú prax študentov, čo bolo potvrdené aj ďalšou výpoveďou vypočutého riaditeľa Mgr. K. na pojednávaní dňa 17. 2. 2011 (č. l. 348 spisu). Aj keď ďalší svedok Ing. M. K., bývalý zamestnanec žalovanej spoločnosti, trval na tom, že žalovaná spoločnosť zabezpečovala odborný výcvik študentov, dôkazné bremeno v prvom rade je na žalovanej spoločnosti. Táto nemá žiaden výkaz o výkone praxe študentov Spojenej školy v Č. v prenajatých priestoroch, nemá žiadne záznamy o výkone praxe, o poučení BOZP pre študentov, nie je k dispozícii žiaden rozvrh odbornej praxe, takže táto obrana tak, ako konštatuje súd prvého stupňa, je účelová. Ak podľa zmluvy o prenájme nehnuteľného majetku má byť uzavretá osobitná zmluva medzi žalobcom a žalovaným na výkon praktickej výučby študentov a žalovaný trvá na tom, že žalobca odmietol podpísať takýto návrh zmluvy o výkone praktickej výučby študentov, bolo na strane žalovaného domáhať sa uzavretia takejto zmluvy už z hľadiska toho, že mal možnosť znížiť náklady, ktoré mal vo vzťahu k S. za prenajaté pozemky, spätným účtovaním P. Táto nečinnosť žalovaného a nepreukázanie listinných dôkazov o zabezpečovaní výkonu praktickej výučby študentov a záujmovej odbornej činnosti školy v prenajatých objektoch znamená neunesenie dôkazného bremena na započítaciu námietku žalovaného do výšky celého uplatneného nároku v súdnom konaní. Preto konštatovanie súdu prvého stupňa, že žalovanému nevznikol nárok na refundáciu nájomného, ktorý zaplatil S. za roky 2005 až 2011, spolu v čiastke 86.262,96 Eur, je rozhodnutím správnym.“.

Ústavný súd pri hodnotení napadnutého rozsudku krajského súdu vychádzal z právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a druhého stupňa nemožno posudzovať izolovane a je potrebné ich skúmať vo vzájomnej súvislosti (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a druhostupňové konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj druhostupňového), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Z tohto dôvodu ústavný súd preskúmal aj odôvodnenie rozsudku okresného súdu, ktorý v relevantnej časti uviedol, že «ďalším uplatneným nárokom, ktorého dôvodnosť musel súd posúdiť bol nárok na zaplatenie sumy 105.888,60 € požadovanej navrhovateľom titulom odporcom nezaplatenej hodnoty tzv. „nedokončenej výroby“ a úroku z omeškania...

Navrhovateľ tento nárok zdôvodňoval v konaní tým, že v článku IV. bod 4.4 Zmluvy o nájme hnutel'ného majetku zo dňa 16. 5. 2005 sa odporca zaviazal uhradiť mu v termíne do 31. 12. 2005 hodnotu nedokončenej výroby no napriek tomu, že nedokončenú výrobu prevzal a užíval, jej hodnotu, ktorá mu bola na základe znaleckého posudku vyúčtovaná faktúrou číslo 2050006 zo dňa 21. 10. 2005, splatnou dňa 31. 12. 2005 znejúcou na sumu 3.190.000,- Sk (105.888,60 €) doposiaľ neuhradil. Odporca nárok popieral tvrdiac, že pri podpise Zmluvy o nájme hnutel'ných vecí, dňa 16. 05. 2005, bolo jasne vzájomne dohodnuté (ČI. I, bod 1.4/), že predmet nájmu sa vzťahuje aj na nedokončenú výrobu a len za tejto vzájomne dohodnutej podmienky odporca zmluvu aj podpísal. Na otázku súdu na odporcu, prečo keď tvrdí, že nedokončená výroba bola predmetom nájmu neplatil za ňu nájomné odporca na pojednávaní dňa 17. 2. 2011 uviedol, že preto, lebo ho nikto neúčtoval.

Vychádzajúc z obsahu a účelu účastníkmi uzavretých zmlúv označených ako Zmluva o nájme hnutel'ných vecí a Zmluva o nájme nehnuteľného majetku, ktorej súčasťou sú aj tzv. „Iné ustanovenia“ (článok VII Zmluvy) upravujúce prevzatie zamestnancov (bod 7.1), spísanie preberacieho protokolu (bod 7.2) ako aj ustanovenie obsahujúce záväzok nájomcu (odporcu) zachovať všetky zmluvné vzťahy existujúce ku dňu uzavretia nájomnej zmluvy (čl. VI. bod 6.19 Zmluvy) súd je toho názoru, že v danom prípade medzi účastníkmi išlo o záväzkový vzťah, ktorý aj keď vznikol z dvoch samostatných zmlúv treba ako celok za analogického použitia § 5 Obchodného zákonníka definujúceho „podnik“ označiť ako nájom podniku, resp. časti podniku na poľnohospodársku výrobu. Svedčí o tom aj obsah podmienok Obchodnej verejnej súťaže vyhlásenej navrhovateľom na prenájom Školského majetku Č. Navrhovateľ sa v predmetných zmluvách zaväzoval prenechať nájomcovi-odporcovi ako obchodnej spoločnosti, podnikateľovi, ktorého predmetom činnosti zapísanom v obchodnom registri je poľnohospodárstvo vrátane predaja nespracovaných poľnohospodárskych výrobkov za účelom spracovanie alebo ďalšieho predaja, mechanizačné služby v poľnohospodárstve (žatva, orba, kosenie...), poradenská činnosť v poľnohospodárstve Školský majetok Č. (hnuteľné veci podľa zmluvy o nájme hnutel'ných

vecí, nehnuteľnosti podľa zmluvy o nájme nehnuteľného majetku, zamestnancov), ktorý je možné za analogického použitia § 5 Obchodného zákonníka považovať za „podnik“, pričom prenechaný mal byť na účely poľnohospodárskej výroby, zabezpečovania služieb predovšetkým v poľnohospodárstve a zachovania účelovosti zariadenia, t. z. zabezpečovania praktickej výučby študentov a záujmovej odbornej činnosti školy (čl. II predmetných zmlúv). Zaviazal sa prenechať ho dočasne nájomcovi, aby ho prevádzkoval a bral z neho úžitky. Preto je podľa názoru súdu potrebné pri právnom posúdení záväzkového vzťahu medzi účastníkmi založeného predmetnými zmluvami vychádzať z ustanovení zákona č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov a o zmene niektorých zákonov, konkrétne z ustanovení o nájme podniku na poľnohospodársku výrobu (§§15 až 19 tohto zákona). ...

Podľa § 17 ods. 2 tohto zákona ak nie je v zmluve dohodnuté inak, veci určené na to, aby sa počas dohodnutého času nájmu pri bežnom prevádzkovaní podniku spotrebovali alebo spracovali, a veci určené na odbyt prechádzajú platnosťou zmluvy na nájomcu; o týchto veciach sa urobí súpis, ktorý sa pripája k zápisnici o odovzdaní podniku do nájmu...

V zmysle vyššiecitovaného ust. § 17 ods. 2 citovaného zákona platí, že ak nie je v zmluve dohodnuté inak, veci určené na to, aby sa počas dohodnutého času nájmu pri bežnom prevádzkovaní podniku spotrebovali alebo spracovali, a veci určené na odbyt prechádzajú platnosťou zmluvy na nájomcu. To, čo zmluvné strany, vychádzajúc z demonštratívneho výpočtu v článku IV bod 4.4 Zmluvy o nájme hnutelných vecí v spojení z obsahom znaleckého posudku považovali za nedokončenú výrobu... sú nepochybne veci určené na to, aby sa počas dohodnutého času nájmu pri bežnom prevádzkovaní podniku spotrebovali alebo spracovali. Preto za predpokladu, že v zmluve nie je dohodnuté inak, pri takýchto veciach (tu pri nedokončenej výrobe) platí, že platnosťou zmluvy prechádzajú na nájomcu. Je pravdou tvrdenie odporcu, že v čl. I bod 1.4 Zmluvy o nájme hnutelných vecí zo dňa 16. 5. 2005 je uvedené, že predmet nájmu sa vzťahuje aj na nedokončenú výrobu. Je pravdou ale aj tvrdenie navrhovateľa, že v čl. IV bod 4.4. tejto zmluvy je uvedená povinnosť nájomcu uhradiť prenajímateľovi (navrhovateľovi) do 31. 12. 2005 hodnotu nedokončenej výroby (napr. pracovné vstupy, osivá, hnojivá, chemické prípravky) určenú znaleckým posudkom vyhotoveným na ťarchu a náklady nájomcu. Preto za takejto situácie treba

konštatovať, že v zmluve označenej ako „zmluva o nájme hnutelných vecí“ nie je jednoznačne, presne, určito a zrozumiteľne „dohodnuté inak“, teda žeby tzv „nedokončená výroba“ mala byť predmetom nájmu (vzhľadom na rozpor medzi článkom I bod 1.4 a čl. IV bod 4.4), preto platí pravidlo uvedené v § 17 ods. 2 horeuvedeného zákona, a síce že nedokončená výroba v tomto prípade platnosťou zmluvy prešla na nájomcu (odporcu) a ten je vzhľadom na svoj záväzok v článku IV bod 4.4 Zmluvy povinný uhradiť navrhovateľovi jej hodnotu. Odporca fyzicky „nedokončenú výrobu“ prevzal, čo v konaní sám potvrdil. Povinnosťou odporcu bolo hodnotu nedokončenej výroby zaplatiť...».

Okresný súd k povinnosti sťažovateľky zaplatiť za „zásoby“ uviedol: «Návrhom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 4.471.364,25 Sk (148.422,10 €) za zásoby navrhovateľ zdôvodňoval v konaní tým, že jej zaplatenia sa domáha titulom vydania bezdôvodného obohatenia odporcom. ...

Je nesporné, že prevzatím zásob od navrhovateľa v hodnote 4.471.364,25 Sk (148.422,10 €) a ich nevrátením odporca získal majetkový prospech. Účastníci sa zhodli na tom, že na toto prevzatie v čase keď k nemu došlo neexistoval žiaden platný právny titul, keďže zásoby neboli predmetom kúpnej zmluvy, ktorá sa vzťahovala len na zvieratá, ani zmluvy o nájme hnutelných vecí (článok I bod 1.3 tejto Zmluvy). ... Keďže ale žiadna zmluva uzavretá nebola, pričom odporca ani nepreukázal, žeby v období od 9. 6. 2005, kedy fyzicky prevzal zásoby do 22. 5. 2006, kedy mu navrhovateľ zaslal dodatok č. 1 ku kúpnej zmluve upravujúci kúpu zásob vyvinul akúkoľvek iniciatívu smerujúcu k uzavretiu samostatnej nájomnej zmluvy, o ktorej tvrdil, že ňou mali byť riešené zásoby, treba súhlasiť s navrhovateľom, že márnym uplynutím lehoty určenej na prijatie ním vypracovaného návrhu dodatku ku kúpnej zmluve, ktorý odporca prevzal dňa 23. 5. 2006, čím návrh podľa § 43b Občianskeho zákonníka zanikol došlo k bezdôvodnému obohateniu odporcu titulom majetkového prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu. Vzhľadom na povahu zásob a uplynutý čas od ich prevzatia treba prisvedčiť navrhovateľovi že nie je možné vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením (§ 458 Občianskeho zákonníka), preto odporca je povinný vydať peňažnú náhradu vo výške hodnoty prevzatých zásob, ktorá nebola medzi účastníkmi sporná, t. j. vo výške 4.471.364,25 Sk (po prepočte na menu euro 148.422,10 €). Pokiaľ ide o tvrdenie odporcu, že „absolútne neplatným odovzdaním zásob“

došlo k zániku všetkých ostatných zmlúv medzi účastníkmi, keďže boli závislé jedna od druhej a trvanie ich platnosti bolo vzájomne podmienené platnosťou ostatných zmlúv uzavretých zmluvnými stranami v súvislosti s nájmom školského majetku, tak s tým nemožno súhlasiť. Mohlo by tomu tak byť len v prípade, že by ohľadom zásob bola nejaká zmluva uzavretá a tá by bola neplatnou. Keďže na zásoby žiadna zmluva uzavretá nebola, na čom sa účastníci zhodli, táto nemôže byť ani neplatná. Neuzavretá zmluva nemôže byť neplatná. To, že zmluva o nájme hnutelných vecí vylučovala zásoby z nájmu neznamena automatickú povinnosť uzavretia inej zmluvy na „zásoby“, preto ani neexistencia zmluvy ohľadom zásob nemôže spôsobovať neplatnosť ostatných účastníkmi uzavretých zmlúv.»

Okresný súd k ďalšej argumentácii sťažovateľky poukázal na to, že „Pokiaľ ide o tvrdenie odporcu, že mu proti navrhovateľovi vznikol nárok na refundáciu nájomného ktoré zaplatil S. za roky 2005 až 2011 spolu 86.262,96 €, čo v konaní uplatnil aj započítacou námietkou, tak tu súd uvádza, že s týmto názorom odporcu nesúhlasí a teda započítacia námietka je nedôvodná. Podľa čl. IV bod 4.1 Zmluvy o nájme nehnuteľného majetku odporcovi totiž nevzniká automatický nárok na refundáciu nájomného ktoré platí S. V spomínanom článku Zmluvy (bod 4.1 písm. b/) je zakotvené len to, že ak bude odporca ako nájomca povinný platiť nájomné S., zaväzujú sa zmluvné strany podpísať k zmluve dodatok, ktorým sa dohodne výška platby za prax, splatnosť a spôsob jej úhrady s tým, že táto bude recipročná výške úhrady S. Teda nárok na úhradu uvedenej sumy by odporcovi vznikol len za dvoch predpokladov. 1./ prvým je, že by bol uzavretý predmetný dodatok a 2./ druhým, že by odporca poskytoval prax študentom. Keďže je nesporné, že prvý predpoklad, t. j. uzavretie dodatku ktorým by sa dohodla výška platby za prax, splatnosť a spôsob jej úhrady nebol splnený, otázka, či bola alebo nebola zo strany odporcu poskytovaná prax študentom je v konečnom dôsledku irelevantná, Pokiaľ ide o otázku poskytovania praxe, svedok Mgr. K. na pojednávaní vypovedal, že prax študentom neposkytoval odporca, ale súkromne hospodáriaci roľník S. V., čo potvrdil aj svedok Ing. K., ktorý do roku 2008 pracoval ako riaditeľ odporcu s tým, že mal za to, že skutočnosť, že žiaci pracovali na majetku a so strojmi p. V. považoval za plnenie dohody o poskytovaní praxe študentov. Keďže odporcovi vznikla povinnosť platiť S. nájomné a tvrdí, že prax študentom poskytoval, za predpokladu uzavretia Dodatku k zmluve o nájme nehnuteľných vecí by bolo

povinnosťou navrhovateľa platiť mu za prax študentov úhradu recipročnú výške úhrady S. Účastníci sa zhodli, že žiaden Dodatok uzavretý nebol. Pokiaľ ide o tvrdenie odporcu, že návrh Dodatku mal vypracovať navrhovateľ, keďže on vypracovával aj návrhy ostatných zmlúv, tak s tým nemožno súhlasiť, keďže v článku IV bod 4.1 písm. b/ Zmluvy o nájme nehnuteľného majetku žiadna takáto povinnosť pre navrhovateľa ako prenajímateľa zakotvená nie je. Naopak bolo v záujme odporcu iniciovať uzavretie predmetného Dodatku k zmluve, pričom odporca nepreukázal, ani netvrdil, že by tak od roku 2005 doposiaľ urobil. Pri absencii uvedeného dodatku preto navrhovateľ nie je povinný refundovať odporcovi nájomné, ktoré platí S., započítacia námietka odporcu je preto nedôvodná. Údaj o recipročnej výške úhrady za prax úhrade S., z ktorého odporca zrejme pri svojej argumentácii vychádzal je len vopred dohodnutým pravidlom určenia úhrady pre budúci dodatok, ktorý však uzavretý nebol. Predmetná zmluva nehovorí o automatickej refundácii úhrady nájomného účtovaného S., ale iba o úhradách navrhovateľa ako prenajímateľa za prax.“

Vzhľadom na uvedené, pri posudzovaní prípadných negatívnych ústavnoprávných dôsledkov v danom prípade ide najmä o posúdenie, či ustálenie skutkového deja a následného právneho posúdenia veci nepredstavuje neprípustný zásah do sťažovateľkou označených práv, ako aj o posúdenie, či rozhodnutia všeobecných súdov nevykazujú známky svojvôle, o čom by bolo možné v zásade uvažovať v tom prípade, ak by výklad príslušných ustanovení právnych predpisov zjavne a neodôvodnene vybočil zo štandardných interpretačných metód, ktoré sú v súdnej praxi všeobecne zastávané, prípadne ak by skutkové zistenia všeobecných súdov boli výrazom zjavnej skutkovej svojvôle.

K námietke sťažovateľky, ktorou napádala nesprávnosť skutkového zistenia o nepreukázaní jej spôsobilosti vrátiť žalobcovi „zásoby“ a z tohto pohľadu aj neunesení dôkazného bremena viažuceho sa na túto skutočnosť, ústavný súd uvádza, že sťažovateľka v tomto smere predkladá ústavnému súdu vlastnú skutkovú verziu (prezentovanú už v konaní pred všeobecnými súdmi), odlišnú od tej, ktorú ustálili všeobecné súdy. Podstata jej argumentácie v konaní pred ústavným súdom sa v tejto súvislosti orientuje iba na požiadavku prehodnotenia už hodnotených dôkazov, v rámci čoho sťažovateľka v podstate

len konštatuje, že z vykonaných dôkazných prostriedkov vyplýva iný skutkový záver než ten, ktorý ustálili všeobecné súdy.

K uvedenému je potrebné uviesť, že skutková argumentácia sťažovateľky je vedená v rovine, ktorú ústavný súd nie je oprávnený (pre)hodnotiť. Ústavný súd nie je skutkovým (nachádzacím) súdom a ako už bolo uvedené, z tohto pohľadu nie je zásadne oprávnený prehodnocovať hodnotenie dôkazov uskutočnené pred všeobecnými súdmi. Dôvodom na zásah zo strany ústavného súdu v danom prípade by bol až stav, ak by skutkové zistenia boli výrazom zjavného omylu, a tým by presiahli rámec zásad spravodlivého procesu. Ak však skutkový stav bol ustálený výberom z niektorej do úvahy prichádzajúcej skutkovej alternatívy, ktorá z hodnotených dôkazov racionálne vyplývala, tak na takéto hodnotenie z ústavnoprávneho hľadiska v zásade nemožno nazerať negatívne. Všeobecné súdy tento záver odôvodnili najmä spotrebnou povahou „zásob“ a tým, že sťažovateľka nepredložila dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu „zásob“. Sťažovateľka v sťažnosti neuvádza také dôvody, ktoré by mohli byť relevantné v rovine ústavnoprávnej, a v zásade len pokračuje v polemike vedenej pred všeobecnými súdmi, ktorú prenáša do konania pred ústavným súdom.

Podľa ústavného súdu nie je v danom prípade priestor na záver, že by sa všeobecné súdy dopustili zjavného omylu pri ustálení skutkového stavu, pretože záver o neunesení dôkazného bremena sťažovateľky o jej spôsobilosti vrátiť „zásoby“ je dostatočne odôvodnený tak v rozsudku okresného súdu, ako aj v rozsudku krajského súdu. Všeobecné súdy v tomto smere náležite uviedli, na základe akých úvah sa dospelo k ustáleniu skutkového deja, a pre úsudok, že všeobecné súdy pochybili v podobe zjavného vybočenia zo zákonných zásad pri vykonávaní a hodnotení dôkazov, nie je v danom prípade priestor.

Nemožno akceptovať ani námietku sťažovateľky, v rámci ktorej namieta, že všeobecné súdy sa nedostatočne vysporiadali s jej argumentáciou týkajúcou sa posúdenia obsahu zmluvy o nájme hnutelných vecí, konkrétne vzájomnou rozporupnosťou článku I bodu 1.4 a článku IV bodu 4.4., ktorú je potrebné interpretovať na ťarchu žalobcu, a teda „nedokončenú výrobu“ považovať za predmet zmluvy o nájme hnutelných vecí.

Z ústavnoprávneho hľadiska nemožno všeobecným súdom nič vytknúť, ak za danej situácie vyhodnotili vzájomne protirečivé ustanovenia zmluvy ako neurčité zmluvné dojednanie. Tiež nemožno prijať záver, že sa všeobecné súdy nijakým spôsobom nevysporiadali s námietkou sťažovateľky za predpokladu, ak je z odôvodnenia rozsudku okresného súdu zrejmé, že okresný súd vzájomne rozporuplné ustanovenia zmluvy o nájme hnutel'ných vecí vyhodnotil ako neurčité a z toho dôvodu na zistený skutkový stav aplikoval dispozitívne ustanovenia zákona č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktoré boli východiskom pre rozhodnutie o povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalobcovi za „nedokončenú výrobu“. Krajský súd k uvedenému ako alternatívnu argumentačnú líniu uviedol, že vzhľadom na charakter „nedokončenej výroby“ a skutočnosť, že sťažovateľka „nedokončenú výrobu“ spotrebovala, je zrejmé, že úmyslom zmluvných strán nemohol byť nájom „nedokončenej výroby“.

Všeobecné súdy sa náležitým spôsobom vysporiadali aj s argumentáciou sťažovateľky, v rámci ktorej uvádzala, že započítacia námietka nebola uplatnená dôvodne. Tak krajský súd, ako aj okresný súd uviedli dostatočné racionálne dôvody, prečo túto námietku sťažovateľky nepovažovali za dôvodnú. Všeobecné súdy svoje rozhodnutia založili jednak na tom, že sťažovateľkou uvádzané skutočnosti na preukázanie dôvodnosti tejto námietky neboli preukázané, a jednak na tom, že predpokladom vzniku práva sťažovateľky vo vzťahu k žalobcovi bolo uzatvorenie osobitnej dohody, ktorej existenciu sťažovateľka taktiež nepreukázala.

Ústavný súd vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku krajského súdu a rozsudku okresného súdu uvádza, že tieto rozhodnutia obsahujú dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by ich závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Všeobecné súdy sa náležitým spôsobom vysporiadali so splnením zákonných podmienok na zvolený postup a rozhodnutia z tohto pohľadu náležite skutkovo a právne odôvodnili. Výklad príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov nevybočil zo štandardov

interpretačných metód, ktoré sú v súdnej praxi všeobecne zastávané. Právne názory formulované všeobecnými súdmi tak nepredstavujú ústavne neprípustný výsledok interpretácie ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov. Aj z tohto dôvodu nemožno hodnotiť aplikáciu zistených právnych noriem na daný skutkový stav ako svojvoľnú. Skutočnosť, že sťažovateľka sa so závermi všeobecných súdov nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutí všeobecných súdov. Z odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov je zrejmé, že všeobecné súdy sa náležitým spôsobom vysporiadali aj so všetkými podstatnými sťažovateľkou nastolenými námietkami.

Zhrnúc doteraz uvedené ústavný súd uvádza, že sťažovateľka síce v sťažnosti namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, avšak z obsahu sťažnosti, konkrétne z dôvodov, na ktorých sťažovateľka zakladá ťažiskovú časť argumentácie, je zrejmé, že táto neobsahuje také tvrdenia, prostredníctvom ktorých by relevantným spôsobom odôvodňovala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a z tohto pohľadu spochybňovala opodstatnenosť záverov vyslovených v rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu.

V súvislosti s uvedeným posudzovaním námietok sťažovateľky ústavný súd poukazuje na závery svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, resp. postupom orgánu štátu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 138/02, IV. ÚS 1/2012). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu v spojení s rozsudkom okresného súdu na jednej strane a sťažovateľkou označenými právami na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Všeobecné súdy rozhodli vo veci sťažovateľky spôsobom, s ktorým sťažovateľka síce nesúhlasí, ale ich rozhodnutia boli náležite odôvodnené na základe vlastných myšlienkových konštrukcií, ktoré ústavný súd nie je vzhľadom na už uvedené oprávnený ani povinný nahrádzať.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právny názor, na ktorom je založené namietané rozhodnutie v spojení s rozsudkom okresného súdu, je z ústavného hľadiska akceptovateľný. Postup krajského súdu pri odôvodňovaní namietaného rozhodnutia a rovnako tak samotné namietané rozhodnutie v spojení s rozsudkom okresného súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu dávať do takej spojitosti s obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý by mohol byť predmetom posudzovania jeho ústavnosti v konaní vo veci samej.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť po predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti nezistil porušenie sťažovateľkou označených práv a sťažnosť z uvedených dôvodov odmietol, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky (návrhu na zrušenie rozsudku krajského súdu, rozsudku okresného súdu a na priznanie úhrady trov právneho zastúpenia), ktoré sa vecne viažu na vyslovenie porušenia sťažovateľku označených práv, stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal. Rovnako z uvedeného dôvodu stratilo opodstatnenie zaoberať sa aj návrhom sťažovateľky na nariadenie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2013